<u>בבית המשפט העליון</u>

בש"פ 5673/15

לפני:	כבוד השופט נ' הנדל
העורר:	סער מרגוליס
	נ ג ד
המשיבה:	מדינת ישראל
	ערר על החלטתו של בית משפט מחוזי מרכז מיום 13.8.2015 במ"ת 3582-07-15 שניתן על ידי כבוד סגנית הנשיא ו' מרוז
תאריך הישיבה:	י"ז באלול התשע"ה (1.9.2015)
בשם העורר:	עו"ד אורי בר-עוז; עו"ד יעקב פלומו
בשם המשיבה:	עו"ד נילי פינקלשטיין

<u>החלטה</u>

1. הונח בפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז (מ"ת 3582-07-15 מדינת ישראל נ' סער מרגוליס, כבוד השופטת ורדה מרוז) לפיה נעצר העורר עד לסיום ההליכים כנגדו. כתב אישום אחד הוגש נגד העורר וכתב אישום אחר הוגש נגד מעורבים נוספים במקרה. העורר הואשם בביצוע עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, סחיטה בכוח, שיבוש הליכי משפט, כליאת שווא וחבלה ופציעה בנסיבות מחמירות. סלע המחלוקת בערר זה הוא החלטת בית המשפט המחוזי לדחות את החלופה שהוצעה. עוד טענו הסנגורים כי יש להורות על שחרור העורר גם בשל נסיבות המעשה המיוחסות לו.

הסנגורים הדגישו כי העורר אינו חולק על קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, אך יש מקום להורות על שחרורו לנוכח שיתוף פעולה של העורר עם רשויות

האכיפה, שכן הוא העיד נגד מעורבים נוספים. כמו כן טענו כי חלקו באירוע מינורי וכי הוצעה על ידם חלופה ראויה. מנגד, טוענת המדינה כי לא נפלה כל טעות בהחלטת בית המשפט המחוזי להורות על מעצרו של העורר.

2. עיון בכתב האישום מבסס את טענת העורר לפיה הוא לא הכה בעצמו את נפגע העבירה. אולם, דרך הסתכלות זו חושפת רק חלק מהתמונה הרחבה. על-פי כתב האישום העורר היה הגורם אשר קשר קשר עם הנאשמים הנוספים כדי לגבות חוב מהמתלונן בדרכי אלימות. בהיותם בדירה, מנעו העורר והמעורבים מהמתלונן לצאת מהבית. מעורב אחר דרש מהמתלונן לשלם את החוב, סטר לו, הכה אותו באגרוף למצחו וגרם לו לפצע במצח. בהמשך היכה נאשם אחר את המתלונן וסטר לו. אותו נאשם אף נטל חפץ חד ודקר את המתלונן בגבו. המתלונן התחנן לאפשר לו להתקשר לחברו להשיג סכום כסף לתשלום החוב. בדרך זו שולם החוב בסופו של דבר, אך עד לשלב הסופי המתלונן הוחזק על-ידי העורר ונאשם נוסף, ואף הוכה שוב.

תיאור זה מלמד על מסוכנותו של העורר. גם אם חלקו היה פחות מחלקם של הנאשמים האחרים, לא ניתן לתאר את מעשיו לכאורה כמינוריים וחסרי משמעות. במובנים מסוימים עולה לכאורה כי הוא היה הגורם אשר קשר בין המעורבים. כמו כן, לכאורה הוא היה מודע לכוונה להשתמש באלימות נגד המתלונן כדי לגבות את החוב והשתתף באירוע.

הוזמן תסקיר. להערכת שירות המבחן "במצבי עמימות ודחק רגשי או במצבים בהם קיים רווח משני ותועלתני, [העורר] מתקשה בהפעלת שיקול דעת ובהצבת גבול פנימי לעצמו ולסביבתו." הנתונים מצביעים לעמדת השירות "על רמת סיכון בינונית להישנות התנהגות אלימה כשתוצאותיה וחומרתה צפויה להיות ברמת פגיעה בינונית". השירות סבור שהחלופה שהוצעה בדמות קרובי משפחה שונים אינה הולמת. זאת תוך התייחסות לקשיים הכרוכים בהיות גורמים אלה בתפקיד מפקחים, לכן "בהיעדר דרך חלופת מעצר הולמת שתוכל להפחית הסיכון במצבו - אין אנו ממליצים על שחרור מהמעצר לחלופה המוצעת".

בית המשפט קמא דחה את החלופה שהוצעה והוסיף: "אף אם ראוי לשקול חלופה הרי שזו צריכה להיות חלופה הרמטית, ברת סמכות ולא החלופות כפי שהוצעו". המסקנה המתבקשת מהאמור היא כי לא נפלה טעות בדין בהחלטת בית המשפט המחוזי. המסוכנות ברורה. שירות המבחן ביסס את מסקנתו על היכרות רבת שנים

עם העורר במסגרת תיקים פליליים אחרים. ניתן לומר כי מטעמים ענייניים נדחתה החלופה שהוצעה, מבלי לטעת מסמרות לגבי חלופה הרמטית יותר. החלופה הוצגה כמכלול שמעורר ספקות בדבר יעילות המנגנון. אין בחלופה להשיג את מטרות המעצר באופן שתפגע פחות בחירותו.

3. דין הערר להידחות. אינני מביע עמדה היה ותוגש בקשה חדשה עם חלופה בעלת איכות גבוהה יותר. די לומר כי חזקה על בית המשפט שישקול את העניין לגופו לאחר שמיעת שני הצדדים.

ניתנה היום, י"ח באלול התשע"ה (2.9.2015).

ש ו פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 15056730_Z01.doc מא
מרכז מידע, טל' 077-2703333 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il